

Og det var så den barndom.

De første par år af mit liv, bar præg af mange flytninger med en mor der ikke var i stand til at se og/eller forstå mine behov. I 3 års alderen blev jeg af min mor, afleveret til sin psykisk ustabile og alkoholiserede far, dette for at undgå en anbringelse uden for hjemmet. Her boede jeg i et inferno af grov vold, misrøgt, fejlermærning, løgne, grov omsorgssvigt, osv., til jeg bliver fjernet fra hjemmet i mit 6. leve år. Efterfølgende boede jeg nogle år på en døgninstitution, her skulle jeg forholde mig til mange andre børns problematikker samt en stor mængde voksne.

Da jeg var ca. 8½ år, fik jeg en familie/plejefamilie. Jeg havde ingen tillid til andre, hverken børn eller voksne. Jeg var meget udad reagerende på mine omgivelser, børn, voksne og ting. Jeg var taktil sky. Jeg var meget selvskadende og kunne ikke modtage omsorg. Jeg var aldersmæssigt umoden og var ikke i stand til at skabe ligeværdige bæredygtige relationer. I skolen var mit faglige niveau flere år tilbage og jeg måtte tildeles massiv støtte for overhoved at kunne være der. Jeg havde ingen forståelse for min egen situation og ingen selvtillid.

Da min tid på døgninstitutionen var ved at være forbi, var deres anbefaling af jeg blev tilbudt en plads på et opholdssted, men tiden var en anden og der var ingen pladser, så man forsøgte at finde et alternativ. Det gjorde man og det blev mit held, man fandt en familie hvor både plejemor og plejefar var uddannet socialpædagoger og var i stand til at give mig den behandling/støtte jeg havde brug for.

I dag er der ikke mange der ser mig som den jeg var, de fleste ved ikke at jeg overhovedet er anbragt uden for hjemmet og det er flere år siden min støtte i skolen blev stoppet. Jeg har en masse gode venner og et liv så tæt på det normale som man kan have, når man ikke bor hos sin mor og far. Der er lavet en realistisk studieplan, som støttes af både min plejefamilie, min skole og selvfølgelig mig selv.

Alt det gode i mit liv, kan jeg takke min plejefamilie for. Uden deres til tider umenneskelige toldmodighed og konstante hjælp, var jeg ikke der hvor jeg er i dag.

Når jeg skriver at, det går godt i skolen og de fleste ikke ved jeg er anbragt uden for hjemmet, så lyver jeg meget. I slutningen af november fik jeg af min plejefamilie af vide, at min kommune har opsagt deres kontrakt til udgangen af december.

Mit liv er brudt sammen, jeg kan ikke passe min skole og jeg håber bare det aldrig bliver jul.

Både min far og jeg, har uden held forsøgt at få et svar fra kommunen, men de kan ikke fortælle hvad jeg skal fra d. 1-1, hvor skal jeg bo?, hvor skal jeg gå i skole?, hvem skal hjælpe mig når livet er hårdt at tænke på?, jeg er bare 16 år.

Når jeg skriver, at jeg engang var heldig, er jeg ikke så sikker mere, det held har vist sig at give mig det største og mest smertefulde svigt i mit liv.

